

DARMO 1/2 ROUTI - V.

Neděle, 29. srpna 2018

5. MATĚJKA Podzim s sebou přinesl spoustu změn, kterým jsem obrátil život úplně naruby. Michal se dozvěděl, že musel opustit svůj atelier a teď jsem přijel i byt, který byl jeho součástí. Naštěstí ne okamžitě, ale dostal trochu času. Do toho jsem mu oznámil, že bude tatínkem. Že bychom měli dítě pryč, protože přemýšlím o toxoplasmóze pro dítě, aby se strachoval, že se strachoval Michal, když se vzpomínal na bohatství svého budoucího potomka.

Že by znáš?

To jsou jen pověry. Navíc bude má teta káždě půl dnem kořata, tak kam bys ji chtěla dát?

Že by sis

to potom nemusela vyčkat, Heleno, to není žádná legrace.

Když máš

oslovil Heleno, tak mluvil opravdu vážně. Jinak jsem pro něj byla vždycky Helenka nebo Heléna. V tu chvíli jsem se lekla, aby má přece jen nechtěla o teta přemýšlet.

Že by Neboj

se, miláčku, toxoplasmóza se nepřenáší jako chřipka. Už jsem si o tom něco přečetla. Lovíš ji máš a chytíš i ze syrového masa, takže pravděpodobnost, že si dáš nějakou tatarák, je určitě větší, než že pozadu den starého kovárnka. Jediné takhle by k tomu totiž mohlo dojít.

Že by No

dobře, dobře, já o tom nic nevěm, ale máš to Venca a patnáct. Vždyť máš, že máš ty děti tak už máš nějakou zkušenost.

Že by On tedy

určitě, ale máš bych, že spíš s opicí - za krkem než s kůrou.

Venca

Patnáct byl první tvárník, který se nikdy samostatně neprosadil, i když mu talent rozhodně nechyběl. Mával trochu problém s alkoholem, tak nad sebou potěšoval pevnou ruku. Vyšel to tak, že pracoval jako civilní zaměstnanec u vojáka a v nedalekých kasárnách maloval plakáty a vyráběl nástroje. Když jsem se v roce 1990 nastěhoval k Michalovi, tak už si u něj Venca asi půl rokem přemýšlel jako modelář. Mával v té době přetvářecí a vyskytoval u něj také často, že jsem ho vnímala jako její rodinu. Byl maličkou, holohlavě a

počtvájd usmávavá½. Ačlovák ho musel má-t rájd. Svá½m zpá-sobem vychováival i o deset let mladá-á-ho Michala, kdy¾ ho napá-klad usmá-rá-oval pámi reakc-ach na moje prvná-kuchaáská© pokusy. Dá-lala jsem tehdy áipagety s parmazáinem podle receptu z áasopisu. Musela jsem Michala a Vencu volat asi támikrájt, ne¾ páerúáili prájci a pámiáili k veáeámi. Meziá-m ten parmazáin na áipagetáich zatuhnul a pevná je slepil, tak¾e zabodnutá vidliáka otááela rovnou celá½m talá-áem. Michal bruáel a já se radáji uklidila do náá- provizorná- kuchyáky. Cestou jsem ale jeájtá zaslechla Vencu, jak áá-ká:

âžJez a chval, jinak se ti na to páá-ájtá vybodne. Je to mladá holka, vájak se vaáit nauáá-, neboj se.âœ

Má-la
jsem ho za to jeájtá radáji. Horá- ováiem bylo, kdy¾ si ná-kde páihnul. To potom ála zodpovádnost stranou. Vencu to tráipilo, ale nemohl si pomoci. Jednou jsem páiála veáer z prájce a náila jsem doma soptá-cá-ho Michala.

âžCo se dá-je, zlato?âœ zeptala jsem se opatrná.

âžAle,
Venca u¾ tu má-l bá½t asi támi hodiny a nená- po ná-m ani vidu ani slechu. Je potáeba pracovat celou noc, proto¾e ráino musá-m bezpodmá-neáná páedloáit ke schválená- hotová½ model scány. Sáim to nejsem schopn v ááádnám páá-padá stihnout,âœ chytal se za hlavu.

âžMyslá-á,
á¾e zapomná-l?âœ

âžTo
rozhodná- ne, váera jsme se jasná- domluvili.âœ

âžVá-á co?
Skoá-m se podá-vat do tá© jeho oblá-bená© hospody ke kasájrnáim,âœ nabá-dla jsem se.

Má-la
jsem ájtá-stá-. Kdy¾ jsem nakoukla oknem do lokáilu, uvidá-la jsem Vencu, jak sedá- u stolu se dvá-ma muá¾i a rozklájdá rukama. Páed sebou pá-l piva a celá©ho panájka. Veáila jsem dovnitá.

âžHeluájko,
sluná-áko, pojá-sem k náim, já ti musá-m ná-co áá-ct,âœ halekal Venca páes celou hospodu.

Váichni

se po mně poděvali a já; se snažila být oplně neviditelná. Prošla jsem správkou
 známých poznámek a k hmatě-ná-kovi, která okamžitě spustil svůj obvyklý
 srdceryvný monolog: „Žijím jsem taková nešťastná, kamarádovi slábnutím pomoci a másto toho
 tady chlastám. On to teď chudák uráží“ nestihne, protože jsem nepříjemná.
 Tolikrát už mi pomohl a já mu to takhle oplácím.“

Žitak

pojdeme za Michalem a nějak mu to vysvětlím, že mám jvla jsem lánstkem na
 vrchního a zaplatila ten dlouhý plot z ářek, která už stačí postavit.

Ani

neprotestoval, i když měla jeho kumpáni spoustu tě. Jen do sebe jejtá v
 nestěně chváli obrátil toho posledního naličho paníka. Horá- bylo, že sotva
 stáhl na nohou, takže jsem s ním dobrou půl hodinu chodila pákná
 svižně po parku, aby se trochu vzpamatoval. Vyptávala jsem se na děti a na
 všechno možné, abych kontrolovala, zda ho již opouští- žpatlavost tě. Venca má
 tři dcery s jednou manželkou. Nejdříve má dvě děti v ářka rychle po sobě, a
 když už jim bylo kolem dvacátky, tak si po dídli dal dvě. První jim bylo
 najednou smutno.

Z parku

jsme zamířili do ašasu. Když Michal uviděl Vencu, jak na něj provinile kouká a
 usmívá se pámí tom jako máš-áek na hnoji, musel se zaš-ť smát taky. Pak nář
 kamarád jejtá absolvoval vlažnou sprchu, dvojitou kávu a pomalu začal fungovat.

Cátila

jsm se unavená, tak jsem jim jejtá nachystala misku s pomazánkou, páj kraj-čá
 chleba a šla jsem si lehnout. Budoucí maminky pátece mus- hodná spát. Po
 pálnoci má vzbudila áenda, která po štíd nervně pátech zela sem a tam po pokoji
 a máoukala. Potom si zalezla do nejní-š- z polic, která byly v áele ná-
 postele, a do rána tam porodila tři košata.

áenda,

á sama mímlem jejtá kotá, byla vzornou mímou. Udělala jsem jim mákká pel-ájek
 rovnou v taci polici, protože se tam koška záměj má cátila bezpečně a odmá-tala ji
 opustit. Když jsem já- pámem-štila košata jinam, v momentě je nosila zpět do
 police. Hladala svůj díti jako oko v hlavě a nikdo, kromě Michala a má, se
 nesmá ani nakouknout. Já mála dokonce dovoleno brát ty maléky do rukou,
 tářit se s nimi a hlavně je pozorovat. No, mezi námi, že začítku nic moc,
 taková mokrá myši, ale pak už byla košátko den ze dne roztomilejší. Jedno z
 nich bylo páesnou mourovatou kopi-š matky a všejchna ostatná- zase bá-lá s
 malými áernými a hnědými ostráky.

Pozorovala

jsm áendu jak je krm- mas-ruje bá-áka, aby se vyprázdnila, áist- je a
 uklidáje páeden-š. Když malá košky povrostly, užila je šřit z misky,
 dohlá-šela na jejich první souboje a občas trestala neplechty. To už jich bylo
 všude plno a museli jsme ájopat nohama po zemi, abychom ná-ťho drob-áka
 nezářípli.

Ta támi

bá-lá košátko se nám podařilo rychle udat mezi známými, dokonce i Venca si

vzal jedno pro dcerky, ale mourovatĚ nĚjm zĀstalo. Bylo mi lĀ-to ĀEendy, Ā¾e pĀTMijde o vĀjechny dĀti a bude smutnĀj, tak jsem uprosila Michala, Ā¾e si poslednĀ- kotĀ nechĀjme. Byl to kocourek a dostal jmĀno MatĀ½sek. KdyĀ¾ jeĀtĀ troĀjku povyrosl, usoudila ĀEenda, Ā¾e uĀ¾ by s nĀ- mohl zaĀĀ-t chodit na zahradu. PĀTMesnĀ si vybavuji, jak sedĀla na ĀĚkoĀiĀ-m oknĀĀ, mĀoukala a nutila MatĀ½ska, aby za nĀ- vyskoĀil. Ten se straĀjnĀ snaĀil, ale poĀTMĀid mu chybĀl kousek k tomu, aby dosĀhl na parapet. KdyĀ¾ uĀ¾ byl vysĀ-lenĀ½, tak ho nechala chvĀ-li odpoĀinout, ale brzy na nĀj volala zase. Potom se mu najednou podaĀTMilo zachytit pĀTMednĀ-mi tlapkami. Visel na parapetu a vydĀĀjenĀ mĀoukal. ĀEenda ho chytla za zĀitylek a vytĀjhla nahoru. Tehdy spolu byli poprvĀĚ venku a za pĀjr dnĀ- uĀ¾ skĀjkal ĀplnĀ sĀjm.

MatĀ½sek

rostl jako z vody. V jednu chvĀ-li byli s ĀEendou stejnĀ velcĀ- a docela se nĀjm pletli, ale brzy se z MatĀ½ska stal poĀTMĀdnĀ½ Mates. NĀjak mĀjmĀ pĀTMerostl pĀTMes hlavu. MIA KOBOSILOVĀ